

Jak jít dál, když je cesta hodně těžká

Vzpomeňte si, kdy se vás naposled zmocnil tíživý pocit, že už nezvládnete snad ani jeden další krok. Že už se vám nepovede položit jednu nohu před druhou. Citově jste se ocitli na dně, vyčerpání a opotřebování, a neměli jste se kam obrátit. Neměli jste nikoho, s kým byste si o tom popovídali. Nikoho s kým byste otevřeli, co vás trápí a tíží. Nemohli jste s tím dělat vůbec nic. Co vás v tu chvíli napadlo? Jaká byla první myšlenka, co vám probleskla hlavou? Jde mi o takovou situaci, kdy jít dál najednou bylo tak těžké, že jste si prostě nevěděli rady. Že jste neměli tušení co dělat a možná jste měli pocit, že se svou situací nemůžete dělat vůbec nic. V životě přicházejí chvíle, kdy se tak nějak podobně cítíme všichni. **(Na všech stranách jsme tísněni, ale nejsme zahrnutí do úzkých; jsme bezradní, ale nejsme v koncích; jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni; jsme sráženi k zemi, ale nejsme poraženi. 2 Korintským 4:8 - 2 Korintským 4:9 (CEP))**

Takhle si připadat není nic neobvyklého, podstatné však je, jak na to zareagujeme. Je možné, že když se situace opravdu vyhrotí a je to víc než těžké, tak je to jako bychom se dívali do temného tunelu a na jeho konci nezahledneme ani jediný paprsek světla. Je možné jít vůbec dál, když je cesta těžší, strmější a kamenitější? Můžeme vůbec v takové situaci něco dělat? Všechnu energii jsme už vyčerpali. Jsme opotřebováni i emocionálně. Můžeme vůbec něco dělat, abychom se ujistili, že jdeme správně? Nebo je možné se dokonce dostat až k bodu, kdy v tak těžkých chvílích půjdeme vítězně? Myslím, že to jde, věřím a jsem naprosto přesvědčen, že je to možné. Zkusme dnes společně nalézt cestu, odpověď a současně i řešení, a k tomu nám může pomoci dnešní vybrané slovo z Izajáše.

Proč říkáš, Jákobe, proč, Izraeli, mluvíš takto: "Má cesta je Hospodinu skryta, můj Bůh přehlídí mé právo"? To znamená, že si autor myslí, že Bůh neví, o co v jeho situaci jde. Má pocit, že Bůh vůbec nevidí, že s ním špatně zacházejí. **Cožpak nevíš? Cožpak jsi neslyšel? Hospodin, Bůh věčný, stvořitel končin země, není zemdlený, není znavený, jeho rozumnost vystihnout nelze. On dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému. Mladíci jsou zemdlení a unavení, jinoši se potácejí, klopýtají. Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení. Izajáš 40:27 - Izajáš 40:31 (CEP)**

Zemdlený, znavený, nemá sílu – znovu a znovu opakuje autor textu slova *zemdlený a unavený*. První, co nás možná napadne, je vyčerpání a únava tělesná. Ale existuje i únava a vyčerpání, která na nás doléhá mnohem víc a je mnohem bolestnější, když jste unaveni emocionálně a duchovně. Když se dostaví únava mentální, když city vyhoří a vy jste vyčerpali veškerou energii a dokonce jste spotřebovali i rezervu. A to je čas, kdy vidíte před sebou jen tmou, žádnou naději, žádné ujištění, žádné spolehnoutí. Je to jakoby se vám zhroutil svět. Jako když fouknete do domečku z karet. Situace může nastat pomalu nebo rychle, zkrátka jde o to, že nemáte nic, na co se můžete spolehnout. Když se vás to temné začne zmocňovat, tak přestože jste věřící, pomalu se ve vás začne usazovat a rozpínat strach. Co mám dělat dál? Když jsem emocionálně na doraz, fyzicky vyčerpáný a nemám kam jít. Jak mám zvládnout život? Jak zvládnou zítřek? Jak se mám rozhodovat? Jak jednat s lidmi kolem sebe? Jak vůbec vstát a vypravit se do práce, když nohama sotva pletu? A na dno vůbec nedohlédnu, protože se mi někde v hloubce ztratilo. Jak může ode mne Bůh čekat jít dál, když mne situaci hrozí zavalit a přesahuje všechny moje představy a chápání. Bože, kde jsi? Copak nevidíš, co se na mne řítí? Nechápeš, jak moc to bolí? Copak necítíš, co cítím? Jestli mne máš opravdu rád, Bože, proč se neobjevíš? Proč mou situaci nezměníš? Proč s tím něco neuděláš, když jsi Bohem lásky? Jak si představuješ, že půjdu dál, když je to těžké a namáhavé? **(Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? Daleko spása má, ač o pomoc volám. Bože můj, volám ve dne, a neodpovídáš, nemohu se ztišit ani v noci. Žalmy 22:2 - Žalmy 22:3 (CEP))**

Jak jít dál, když je cesta hodně těžká? Co to vlastně je ta nebezpečná a těžká cesta? Co znamená ten stále náročnější terén? Možná říkáte: vůbec nechápu, proč by ta cesta měla být těžká, náročná, když jsem věřící. Víte, v dnešní době žijeme ve světě, který je do jisté míry pod mocí satana. Přesto mu však Bůh určuje jisté hranice, kterými ho omezuje. Ona totiž Boží všemohoucnost přesahuje

satanovu moc. Protože ten není všemocný. Žijeme ve světě, který je zaměřený proti věřícím. Proti pokoji a harmonii. Je plný nemocí a trápení, zla, smrti, krveprolití, válek, zmatku, bojů v rodině, ve sboru, mezi národy i mezi jednotlivci. Na všech stranách vidíme jen napětí a těžkosti. Proto těžké chvíle, období velkého tlaku, malomyslnosti a sklíčenosti, spolu s depresí jsou nedílnou součástí našeho života. A vůbec nezáleží na tom, jestli jste věřící nebo ne. Tak to na zemi bude vždycky. To jediné, co se může změnit je, když se naučíme správně a z Božího zorného úhlu reagovat tak, že i když budeme trpět, i když v tom zápase budeme krvácet a utrpíme těžké rány, přesto tím projdeme vítězně. Pak dokonce i úsměv v těžkostech není hraný, ale je pravdivý a opodstatněný. Protože stojí na vnitřním spolehnutí a ujištění, které je skutečné a pravé a které nás motivuje a dodává nám energii pro každý den našeho života. Někdy se doba opravdu vyhrotí.

Zůstává otázka, kterou si často klademe, proč se to v našem životě tak vyostří? Proč na nás těžkosti vůbec doléhají?

1. Někdy jsme si je způsobili svým vlastním špatným rozhodnutím. A tak jsme na sebe ty těžkosti přivolali.
2. Jindy se rozhodujeme z neznalosti, zkrátka jsme to v té době nedovedli lépe.
3. Jindy se rozhodujeme a přitom si uvědomujeme, že to není správné. Známe ten princip, že co člověk zaseje, to také sklídí. My však navzdory tomu ten princip odstrčíme z cesty, zakryjeme si oči, zacpeme uši před Božím hlasem. Vrhne se do toho po hlavě a prosadíme si svoje vlastní rozhodnutí. A tím si sami přivoláváme a způsobujeme těžkosti a bolest.
4. Jindy to může být proto, že nás obtěžuje satan. Ten zlý nás začne otravovat svým harašením. Začne kolem nás obcházet a řvát jako lev. *Bud'te střízliví! Bud'te bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako 'lev řvoucí' a hledá, koho by pohltil. 1 Petrův 5:8*

Nemusí to být proto, že jsme se dopustili něčeho zlého, nemusí to být proto, že žijeme v hříchu. Ale satan nás obtěžuje a čím víc se nám v životě víry daří a čím vítězněji žijeme, tím zuřivěji po nás bude střílet šípy pochybností a frustrace. Jeho záměrem je odlákat nás od Boha a přivést nás až do bodu zoufalství. Takže někdy si to způsobíme špatným rozhodnutím a jindy nás tak otravuje ten zlý a ještě jindy to může být proto, že odmítneme poslechnout Boží hlas. Bůh nám chce však jasně ukázat směr.

Pokaždé když k vám Bůh promluví, vždycky to bude tak, že vás tím chce chránit. Buď v té chvíli, nebo někdy později. Někdy nás mohou potkat problémy právě proto, že odmítáme slyšet ten tichý hlas živého Boha. Ano a někdy tyto situace, těžkosti přicházejí od Boha. Neříkám, že je to vždycky, ale někdy to může být. Copak není pravda, že vrůstáme do největší síly a hloubky právě ve chvílích těžkých až k neunesení, kdy kolem sebe vůbec nevidíme jasně? Bratři a sestry, při tom všem neobviňujte za těžkosti Boha. Vzpomeňme na příběh Josefa - *Josef byl odveden dolů do Egypta. Od Izmaelců, kteří ho tam dovedli, si ho koupil Egyptan Potífar, faraónův dvořan, velitel tělesné stráže. S Josefem však byl Hospodin, takže ho provázal zdar; byl v domě svého egyptského pána. Jeho pán viděl, že je s ním Hospodin a že všemu, co on činí, dopřává Hospodin zdar. Genesis 39:1 - Genesis 39:3* Josef měl tolik možností, jako každý z nás. Mohl jít dál nebo dokonce zanevřít na Boha, ale v tom všem, co jej v životě potkalo, se i nadále spoléhal na Boha. To jediné, co mu v cizí zemi zůstalo, byla víra v Hospodina. Na nějaký čas se stal Josef správcem Potífarova domu. Ovšem po té, co se do něj zahleděla Potífarova žena a chtěla jej svést, mu bylo odměnou vězení. Dalo by se říci, že to s Josefem bylo jako na houpačce, chvíli nahoře a zase dole. „Zachráněn“ z jámy, prodán do Egypta, chvíli správcem a teď zase trčí v jámě. Na chvíli mu zasvitlo světlo, to když číšníkovi vyložil sen. *Vzpomeneš-li si na mě, až se ti dobře povede, prokaž mně milosrdenství: upozorni na mě faraóna a vyvedeš mě z tohoto domu. Vždyť jsem byl ukraden z hebrejské země a zde jsem se nedopustil naprosto ničeho, zač by mě měli vsadit do jámy." Genesis 40:14 - Genesis 40:15 (CEP)*

A číšník zapomněl... Josef zůstal ve vězení ještě dva roky od této události. Opět to mohl Josef s Hospodinem vzdát, rezignovat, zanevřít na Boha...

Doléhají na nás potíže v rodině, naše děti s námi nechtějí komunikovat, nerozumíme si s partnerem, odejde od nás manžel či manželka, těžce onemocníme, zemře nám blízký člověk, zažijeme tragédii v rodině či sboru, v zaměstnání jsme zavaleni množstvím práce a nevíme kam dřív, dostaneme výpověď, zažijeme hádku, utržíme ránu na těle i na duši... Pamatujme si, že pokaždé když Bůh něco takového dovolí, může to být proto, abychom si uvědomili, že je potřeba v našem životě něco změnit, je potřeba vyměnit něco pozemského za cosi nebeského. Nebo nás Bůh srazí na kolena proto, abychom svou pozemskou chatrnou a vyčerpatelnou sílu vyměnili za sílu Boží.

Takže některé důvody, proč musíme prožívat těžkosti, nejsou jen proto, že jsme si je způsobili sami nebo co nám připravil někdo jiný. Někdy je to působení živého Boha. A během tohoto procesu nás miluje a přitom nás dovede až na pokraj našich sil, zlomí nás, zrtí, přeformuje a dovede až k naprosté bezmocnosti, protože chce, abychom se obrátili tím správným směrem, abychom se naučili na těžkosti správně reagovat, ať už je způsobilo cokoli. On čeká na nás a touží po vztahu s námi. A my místo abychom šli rovnou za ním tak zkoušíme všechny pozemské věci, které nám nabízí tento svět. Naše trable si chceme řešit sami ať už třeba alkoholem, televizí, internetem či jiným únikem z reality. A přitom všem se zapomínáme spoléhat na Boha. Josef svou situaci mohl třeba řešit útekem z vězení. Byl v cizí zemi, mohl se pokoušet vrátit zpět ke svému otci. On však zůstal věrný Otci v nebesích.

Jak zareagujeme, až se takové těžké období objeví v našem životě? V co nebo koho budeme skládat svou naději. Není nic lepšího než souhlasit a plně se spolehnout. Vložit svou naději v Hospodina. ***Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.***

Vložit naději jde ruku v ruce s vytrvalostí. Jsou situace, kdy se Bohu svěříme, odevzdáme, ale Bůh se svou odpovědí otálí. Modlíme se k němu, ale jakoby byl Bůh hluchý, nebesa zavřená. Často jsou těmi nejtěžšími okamžiky v životě chvíle, kdy nás Pán Bůh učí také čekat. Tehdy se učíme o jeho mlčení. Když Bůh neříká ani slovo, stejně nás učí, v tichosti. Víra pochází ze slyšení, trpělivost pochází z mlčení. Trpělivost je to, co ti Bůh dává, když nepříjemné věci zůstávají beze změny. Čekání není za trest, naopak je často velmi přínosné. Naučíš-li se čekat a pozorovat, budeš dělat lepší rozhodnutí. Možná budeš zítra rád bez věcí, o kterých si dnes myslíš, že bez nich nemůžeš žít. Když Bůh řekne: „Čekej,“ tak mu důvěřuj. Měj svou naději v Hospodinu, ne ve své moudrosti a moci, ale v Bohu.

Bůh bude vždycky připraven z toho všeho vytěžit maximum a naučit nás něco, co bychom se jinak nikdy nenaučili. Jsou to právě ty chvíle, kdy k němu můžeme a máme volat. Zažívat radost a pokoj i v dobách těžkých a temných.

Modlitba: Bože já už dál nemohu, já už další krok bez Tebe neudělám. Jsem zde před Tebou, ujmí se, prosím této situace, ujmí se mého života. Vstup do mého problému se kterým si vůbec nevím rady. Ujmí se mne. Tobě se tady a teď opět odevzdávám. Dál chci jít jen s Tebou v Tvé síle a moci Tvého Ducha. Dej mi, prosím trpělivost čekat na Tvé slovo a již více nespoléhat na svou moudrost. Amen

*Sú chvíle, v ktorých cítim pevnú zem,
áno, tie však vzácne sú.
Sú aj také, kde viac nevládzem,
neviem, prečo stáť v nich neviem.
Neviem, ktorých chvíľ je viac,
cítim však, že Boh je blízko k nám, blízko k nám.*

*Aj keď úzkosť v srdci mám, viem, že si blízko!
Keď ma zmáha ťažký boj, viem, že nie som sám.
V každej chvíli cítim smiech, v radosti, v súžení,
že slávny Boh a Pán je vždy blízko, blízko k nám.
On je tak blízko k nám!*